

άνοστεύω σύνηθ. άνουστεύου βόρ. ιδιώμ.

Έκ του έπιθ. *άνοστος*. 'Η λ. υπό τον τύπ. *άνοστεύω* και παρὰ Βλάχ.

1) *Άνοστένω* 1, ο ίδ., σύνηθ.: 'Η βροχή άνόστεψε τὰ σταφύλια σύνηθ. 'Εβανες πολὺ νερό κι άνόστεψες τὸ φαεῖ Λεξ. Δημητρ. Καὶ άμτβ. γίνομαι άηδής σύνηθ.: 'Ανόστεψαν οἱ ντομάτες - τὰ πεπόνια - τὰ σταφύλια. 2) Μεταφ. *Άνοστένω* 2, ο ίδ., πολλαχ.: Πολὺν ο' άνοστεύει αὐτὸ τὸ φόρεμα 'Αθῆν. || 'Ασμ.

Ποῦ τὴν άνόστεψε ὁ καημός, | τὴ σούρωσε τὸ κλάμα Λεξ. Δημητρ.

άνοστημένα έπίρρ. 'Ανδρ.

Έκ του άνοστημένου μετοχ. του ρ. *άνοστιω*, δι' ὃ ίδ. *άνοστιζω*.

'Ανευ διαθέσεως: Μιλούσαμε άνοστημένα.

άνοστιά ή, άνοστία Πόντ. (Κερασ.) άνοσίγια Πόντ. (Κερασ.) άνοστιά κοιν. άνουσιά βόρ. ιδιώμ. άνοσθιά Κρήτ. άνοσκιά Κύπρ. άνόστια Πελοπν. (Γύθ.)

Έκ του μεσν. οὖς. *άνοστία*.

1) 'Ελλειψις ήδύτητος κοιν. και Πόντ. (Κερασ.): Τί άνοστιά ποῦ ἔχει αὐτὸ τὸ κρέας! 'Ανοστιά ποῦ 'χ' ή σούπια! κοιν. Συνών. ίδ. έν λ. *άνοστιάδα* 1. β) 'Ελλειψις αἰσθήματος γεύσεως πολλαχ.: 'Απὸ τὴ ζέση ἔχει ὁ στόμας μου άνόστια Γύθ. γ) Μεταφ. ἔλλειψις χάριτος κοιν.: 'Ανοστιά ποῦ 'χεις, καημένε! δ) Πληθ., λόγοι ή πράξεις άηδεῖς κοιν.: 'Αφησε τοῖς άνοστιές! Τί άνοστιές λές! κοιν. Τί άνουστιές εἶν' αὐτές! Θράκ. ('Αδριανούπ.) *Εἰτι κατ' άνουστιές π' τὸν σ'χάθ'κα* Στερελλ. (Αἰτωλ.) ε) Μετων. ὁ άηδής άνθρωπος Κρήτ.: Φύγε, μωρὴ άνοσθιά! 2) 'Ελλειψις διαθέσεως, δυσθυμία Πελοπν. (Γύθ.): Δὲ γοιμήθηκα καλὰ τὴ νύχτα κ' εἶμαι σήμερα ὅλο άνόστια.

Πβ. **άναλατάδα, άνοστιίλα*.

άνοστιζω σύνηθ. και Πόντ. (Κοτύωρ.) άνουσιζου βόρ. ιδιώμ. άνοσιω Κρήτ.

Έκ του έπιθ. *άνοστος*. 'Η λ. και ὁ τύπ. *άνοστιω* και έν 'Ερωτοκρ.

1) Καθιστῶ τι άηδές, έπὶ έδεσμάτων σύνηθ.: Τὸ πολὺ νερὸ άνοσιζεῖ τὴ σούπια - τὸ φαεῖ κττ. σύνηθ. Καί τοῦ 'βαλες τοῦ φαγητοῦ και τ' άνόστισες Πελοπν. ('Αρχαδ.) Συνών. και αντίθ. ίδ. έν λ. *άνοστιένω* 1. Καὶ άμτβ. καθίσταμαι άηδής, άνοστος σύνηθ. και Πόντ. (Κοτύωρ.): 'Ανόστισε τὸ φαεῖ σύνηθ. Πολυβρασμένο τὸ γάλα άνοσιζεῖ Λεξ. Δημητρ. || Φρ. 'Ανόστισε τὸ πρᾶμα (έπὶ ύποθέσεως περὶ τῆς ὁποίας ἔχει γίνεῖ μακρὰ συζήτηση). β) 'Αποβάλλω τὸ αἶσθημα τῆς γεύσεως Στερελλ. (Αἰτωλ.): 'Ανόστι'σι τὸν στόμα μ' ἀπὸ τ'ν άρρώστια. 2) Εὐρίσκω τι άηδές, άηδιάζω τι Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.): 'Εδὰ 'ς τὰ γεράματα σ' άνόστισεν ή γυναῖκα σου Κρήτ. Τὸ άνόστισα τὸ φαεῖ Λακων. Συνών. άηδιάζω, *σιχαίνομαι*.

3) Μεταφ. καθιστῶ τινα άχαριν, άηδῆ Κρήτ.: Αὐτὸ τὸ φουστάνι σ' άνοσιζεῖ. 'Ομορφη 'ν' αὐτή, μόνο τὴν άνοστεῖ ή μύτι τη. 'Η σημ. και έν 'Ερωτοκρ. Β 1358 (έκδ. ΣΞανθοῦδ.) «κι άνόστιζέν τη τον πολλὰ με πονηριά μεγάλη». Συνών. ίδ. έν λ. *άνοστιένω* 2. Καὶ άμτβ. καθίσταμαι άχαρις Κρήτ. Πελοπν. ('Αρχαδ.) Χίος: 'Ενόστισες, καημένε! Χίος 'Ανόστισε ή κόρη όταν μεγάλωσε 'Αρχαδ. 'Η σημ. και έν 'Ερωτοκρ. Ε 448 (έκδ. ΣΞανθοῦδ.) «και μέσα τη λογιάζει | νὰ τ'άνοστήση τοῦ γαμπροῦ, νὰ μὴν τηνε πειράζει».

άνοστιίλα ή, πολλαχ. άνουσιίλα βόρ. ιδιώμ. άγνοσιίλα Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Έκ του έπιθ. *άνοστος* και τῆς παραγωγικῆς καταλ. - *ίλα*.

1) 'Ελλειψις ήδύτητος ένθ' άν.: 'Εχει άνοσιίλα τὸ φαεῖ Πελοπν. (Σουδεν.) Συνών. ίδ. έν λ. *άνοστάδα* 1. β) 'Ελλειψις αἰσθήματος γεύσεως ένθ' άν.: 'Εχει μιὰ άνοσιίλα τὸ στόμα μου Πελοπν. (Λακων.) 'Εχου νὰ άνοσιίλα 'ς τὴ γλῶσσα μ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) γ) Πληθ. μεταφ., πράξεις, λόγοι και τρόποι άνευ χάριτος, άηδεῖς Πελοπν. ('Αρεόπ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): 'Ολο άνοσιίλες κάνει αὐτὸς ὁ άνθρωπος ('Αρεόπ.) Λές οὔλου άνουσίλις Αἰτωλ. 2) 'Αποστροφὴ πρὸς τὸ φαγητόν, άνορεξία, άηδία Πελοπν. (Καλάβρυτ.): Μὰ τί άνοσιίλα ἔχω σήμερα, άδερφέ! 'Εχει άνοσιίλες αὐτὴ ή γυναῖκα (δὲν μπορεῖ νὰ φάγη).

Πβ. **άναλατάδα, άνοστιιά*.

***άνοστιμένω**, άνουσι'μίνου 'Ηπ. (Χουλιαρ.)

Έκ του άρχ. έπιθ. *άνόστιμος*.

Καθιστῶ τι άηδές: Μὴ ριχθ'ς νερό 'ς τοῦ φαεῖ, γιατί θὰ τ' άνουσ'μύς. Συνών. και αντίθ. ίδ. έν λ. *άνοστιένω* 1.

άνοσιμέυτος έπίθ. Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Έκ του στερητ. *ά-* και του έπιθ. **νοστιμευτός* < *νοστιμεύω*.

1) 'Ανοστος, έπὶ φαγητοῦ ένθ' άν.: 'Ανοσιμέυτο φαεῖ Λεξ. Δημητρ. 2) Μεταφ. άχαρις Λεξ. Δημητρ.: 'Οσο και νὰ φτειάνεται άνοσιμέυτη εἶναι.

άνοστο- κοιν.

Θέμα του έπιθ. *άνοστος*.

Συντίθεται ὡς *α'* συνθετ. ὀνομάτων, τὰ ὁποῖα εἶναι

1) Οὖς. δηλοῦντά τι άνευ ήδείας γεύσεως, οἶον: *άνοστοκολόκυνθο, άνοστόφαγο, άνοστόφαρο* κττ. β) Οὖς. δηλοῦντα μεταφ. τι άνευ χάριτος, άνευ κομψότητος, άηδές τι, οἶον: *άνοσιάνθρωπος, άνοστογυναῖκα, άνοστοκόριτσο, άνοστοκονβέντα, άνοστόπαιδο, άνοστόπλασμα, άνοστόπραμα* κττ. 2) 'Επίθ. δηλοῦντα τὸν άηδῆ, τὸν άχαριν, οἶον: *άνοστοκαμωμένος, άνοστοκάμωτος, άνοστοπλασμένος, άνοστόπλαστος* κττ.

άνοστογυναῖκα ή, κοιν. άνοστογύναικο τό, Λεξ. Δημητρ. Ίδ. *άνοστο-1 β*.

άνοστοδουλειά ή, Κρήτ.

Έκ του έπιθ. *άνοστος* και του οὖς. *δουλειά*.

Κακή πράξις, οἶον ψεῦδος, κλοπὴ κττ.

άνοστοκαμωμένος έπίθ. Κρήτ.

Έκ του έπίρρ. *άνοστα* και του *καμωμένος* μετοχ. του ρ. *κάνω*.

'Ο άηδής τὴν μορφήν, άχαρις: 'Αἰδε, καημένε, αὐτὸς εἶναι άνοστοκαμωμένος. Συνών. *άνοστοκάμωτος, άνοστοπλασμένος, άνοστόπλαστος, άνοστος, άνοστοφτειαγμένος*.

άνοστοκάμωτος έπίθ. Κύπρ. — Λεξ. Δημητρ.

Έκ του έπίρρ. *άνοστα* και του έπιθ. **καμωτός* < *κάνω*.

'Ανοστοκαμωμένος, ὁ ίδ.: Οὐφ-φου, βρὲ άνοστοκάμωτε! Κύπρ.

άνοστοκολόκυνθο τό, ίδ. *άνοστο-1*.

άνοστοκόριτσο τό, ίδ. *άνοστο-1 β*.

άνοστόκορμο τό, Βιθυν.

Έκ του έπιθ. *άνοστος* και του οὖς. *κορμί*.

Μετων. ὁ ἔχων σῶμα άνευ χάριτος.

